

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10, II. пов.
Конто потт. шва. 143322.
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів.
Гол. Редактор приймає
від 11—12 год. передпол.
Рукописи не звозяться.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 430 зл.
ЗА ГРАНИЦЮ:
В Америці 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр.,
Італії 750 зл., Німеччині 750
зл., Іспанії 3 пт. фр.,
Чехословаччині 30 ч. р.,
Японії 150 йен, Болгарії 750
зл., Австрії 750 зл. Зміна
царівки 1 злот.

**В справі оголо-
шень звертатися
до Адміністрації.**
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Держава проти одиниці.

Скандальний процес За об'єктом Ма-
теотія. — Потайне підслухування. — Від-
кладення суду. — Безсоромна оборона.

В Італії скінчився один з най-
більше скандальних процесів су-
часної доби. Процес ведений все-
сильним диктаторським урядом
проти убийників соціалістичного
посла Матеотія, які були сліпими
виконавцями та заплаченими най-
мицями людей, що грали першо-
рядну роль в уряді. Минуло два
роки від ганебного злочину. При-
гадаймо двома словами голі факти.

Одної ночі в Римі шефав один
з визначніших представників со-
ціалістичної партії в парламенті
Матеотія. На нього напали на ву-
лиці, всадили силоміць до авто і
худись запроторили. Є всі ознаки,
що його вбили. Опозиційні партії
вказують виразно на співвинува-
тців найближчих співробітників Му-
соліні. Державний підсекретар
Фінансів Россі приневолені по-
датися до димісії. Тіло Матеотія
находять у Тибрі. Видається на-
мент, що фашизм захищається від
цього ганебного злочину. Однак
фашизм збільшує натиск на пуб-
личну думку і відбирає парла-
ментській опозиції право голосу.

Процес відкладають, винуватів не
шукують. Жінка вбитого Мате-
отія після двох літ бачить, що на
суді не зможе дійти правди і бере
назад свою скаргу. Адже адвокатам
убийників стає права рука го-
лови держави: всесильний гене-
ральний секретар фашистської
державної партії, Фаріначі, себто
саме тої сторони, проти якої звер-
тається все обвинувачення! Яким
слабеньким голосочком мусіло про-
мовляти це обвинувачення з ус-
т людей залежних від оборонця!

Весь хід процесу подобає на
глум. Є п'ять обвинувачених; це ті,
що власними руками пірвали Ма-
теотія і вбили його. Два головні:
Думіні та Вольпі бороняться про-
сто — пориваючи Матеотія хотіли
позбавити його тільки свободи ді-
яльності, яка була ворожа держа-
ві. Зв'язаний в авті він співався так
сильно, що його залила кров; а
зінки похажу на сліди побоїв
може мати кожний з різних при-
чин. Щоби злагодити Факт, що
пірвали посла, який користується
правом ненарушення, заявляють,
що на нього дивились лише, як
на провідника соціалістів. А засо-
би насильства супроти нього мали
на меті добути від нього тайну,
хто повиняв фашистів у Франції.
Все це оповідання після двох річ-
них силкувань влади, щоби зама-
зати справу, подобає на байку з
тисячи однойної. Хто в Італії не
вірить, може обурюватися; запі-
зно, бо сила диктатури зросла на-
стільки, що кекує собі з критики
і справедливості.

Трьох справжніх убийників засу-
джують на 12 літ в'язниці, які, з
огляду на загальні згадуючі
обставини, зменшують їм до 6
літ, а з огляду на політичний під-
клад до двох літ. До цієї кари за-
раховують їм час слідчої в'язниці,
так, що вони просидять лише кіль-
ка місяців. Два інші звільнені зо-

всім. Про Фінансів та Россі, вели-
ких державних і фашистських ді-
ячів, уже й не казати. Вони давно
покористувались політичною ам-
ністією і вернулись спокійно до
краю.

Що вражає у цьому процесі,
якому вся європейська преса при-
свечувала на протязі тижня великі
статті, це факт насильного вби-
ства одної людини могутньою
державною організацією. Ідейні
мотиви, які бачимо в історії на-
прикладів убивства тиранів без-
сильними одиницями, що протесту-
ють проти самоволі, не мають тут
належної аналогії, які могли би
придати таким учинкам тінь бо-
ротьби за якийсь ідеал.

Проти „ліберум вето“ в Лізі Націй.

На тему праці окремої комісії,
що займається перетворенням ста-
туту Ради Ліги Націй кружляють
уже нині в пресі різні чутки. Ця
підготовча праця має величезне
значіння для самого успіху вер-
сесної сесії. Як ми вже зазначували
від першої хвилини труднощі під-
час останньої сесії, найприкрішим
пунктом статуту Ліги є той, де
кажуть про потребу одностайно-
сти всіх членів для прийняття ново-
го члена. Його змінять у першу
чергу. Поширення постійних місць
у Раді буде дуже обережне; імо-
вірно крім Німеччини приймуть ще
тільки одну державу. Можна силь-
но сумніватися, чи буде це Польща.
Є думка, щоби призначити новим
державам постійні місця встановити
їх чергову зміну. Загально панує
пересвідчення, що новий статут
підє в такім напрямку, щоби не
захитати рівноваги в Лізі і впливу
великих держав; отже принцип
„ліберум вето“, який згубив колись
Польщу і став причиною невдачі
останньої женевської сесії, буде
відкинений.

Америка і європейське роззброєння.

Зєдинені Держави згодились
принципально взяти участь у кон-
ференції, що має радити над за-
собами роззброєння, себто обме-
ження зброєнь поодиноких дер-
жав. Їх представником буде аме-
риканський міністр у Барні Джіб-
сон. Речинець конференції мусить
бути відкладений аж до часу, ко-
ли Німеччина стане членом Ліги
Націй. Такий погляд заступає та-
кож Англія. Америка сильно про-
холода після першого захоплення
льоккарнським пактом. Вона була
пересвідчена, що в Європі скін-
чилась доба суперницьких союзів
одної групи держав звернених про-
ти інших груп. Остання жене-
вська невдача захитала америка-
нськими наддями. Однак уряд зє-
динених Держав не хоче брати на
себе відповідальності, щоби ски-
нула на нього вину, що він сво-
єю опозицією до конференції
роззброєнь розбав справу зами-
рення Європи. Президент Кулідж,
погоджуючись уважати з песни-
стичними поглядами свого зма-

сатора в Лондоні на європейській
справі, стоїть далі твердо на ста-
новниці, що Америка не має права
арікатись співпраці для здійснення
ідеї, яку вона перша кинула в Ей-
ропу.

Радянська Україна.

Земельні і господарські справи.

На відбутій недавно Всеукраїн-
ській земельній нараді виявилось,
що в українському селі є аж шість
груп господарств. До першої нале-
жать т. зв. беззасівні господарства,
яких нараховують 205 тисяч або
43 прц. До другої входять мало-
засівні в числі 1.640 тисяч (34 прц.).
Третю групу творять малозасівні
в числі 1056 тисяч (22 прц.). До
четвертої груп належать серед-
ньцькі господарства в числі 1.100.000
господарств (227 відс.). Дві остан-
ні групи творять заможні госпо-
дарства в числі 595 тисяч (123 прц.)
і багаті або куркульські в числі
260 тисяч (53 прц.). Не зважаючи
на поділ поміщицької і державної
землі населення все одно свого зе-
мельного голоду не заспокоїло. На
земельній партійній нараді, що по-
передила Всеукраїнську нараду рі-
шено висті деякі зміни в земель-
ному кодексі УСРР в тому напрямі,
щоби зліквідувати в деяких місце-
востях підстава громадянського (об-
щинного) користування землею, а
натомість завести всюдї т. зв. по-
двірну систему, при якій земля є
власністю поодиноких господарств.
Крім того рішено повести інтен-
сивну працю над господарським
скріпленням кожного двора (госпо-
дарства) як окремої господарської
одиниці. На Україні існують відомі
земельні товариства, що управ-
ляють землею кооперативно або ко-
лективно. Партійна нарада рішила
теж подбати про остаточне не тільки
юридичне але й господарське
оформлення тих товариств. Всеу-
країнська земельна нарада самозро-
зуміло прийняла всі ці постанови
майже без ніяких дискусій.

На тійже Всеукраїнській земель-
ній нараді звернули велику увагу і
на лісову господарку, що находить-
ся в невідрадному стані. Загальна
площа лісів на Україні виносить,
як відомо, 3.800.000 десятин; тобто
не цілих 7 відсотків усієї терито-
рії УСРР. Україна має замало ліса.
До того лісовий фонд складається
з буйних державних лісів (20 прц.),
що й тепер находяться в доброму
стані, та в подавляючій більшості
(80 прц.) з буйних приватновлас-
ницьких, що в значній мірі виру-
бані та знищені. Те, що остало
дуже цінне, бо складається пере-
важно з твердих порід дерева.
Хижацька лісова гочодарка в час
революції довела до того, що
старі ліси творять заледве 22 прц.,
а все инше — це молодняк. В ми-
нудому році передано 1.400.000 де-
сятин ліса селянам, в тому числі
всі ліси колишнього т. зв. трудо-
вого користування і 500 тисяч де-
сятин давніх негродових лісів. Се-
ляне достаючи їх у свій заряд, по-
чали страшно хижацьку господарку
та ввели за короткий час знищати
30 прц. того, що достали. Якщо ця
господарка продовжиться ще в рік,

то з переданих селянам лісів не о-
стане й сліду. Народа вирішила ве-
сти завзяту боротьбу з лісовою
хижацькою господаркою селян та
намітила цілий ряд засобів для неї.
Перш за все рішено реорганізувати
лісову управу. З 589 буйних ліс-
ництв, залишено тільки 140. Натомі-
сць рішено по округах організу-
вати по 4—5 лісових управ мізо-
вого тнау з окремими лісовими ін-
спекторами.

У Полтаві відкрито 15. березня
ц. р. першу в цілому Радянському
Союзі та першу на Україні вели-
чезну фабрику для перерібки сви-
нини. Дотепер експортували з У-
країни велику масу живих свиней
за кордон. Що, як її там звуть,
бечонку фабрику заснували на те,
щоби продукти зі свинячого сала
і мяса вивозити на будуче за кор-
дон уже в готовому виді. Першого
року має фабрика зужиткувати для
своїх виробів 60 тисяч штук свиней.
В слідуєчих літах має дійти ця
цифра до 120 тисяч штук річно.
В оборотовий капітал фабрики вло-
жило півтора мільона карбов. При
цілковитому виконанні виробничої
програми сам експорт продуктів
повинен дати 4 і пів мільона кар-
бованців річного прибутку. Перед
війною і по війні перероблювали
всю свинячу сировину за кордоном

Теперішня столиця України Хар-
ків дуже сильно відчуває нестачу
помешкань. Міська рада старается
при допомозі уряду будувати нові
доми. Минулими літами будувала
вона переважно невеличкі дома,
що показались непрактичними. Бу-
дівельна комісія міської ради ріши-
ла будувати в цьому році чотири-
поверхові кам'яниці з помешканнями
в 3—4 кімнати з кухнею, спіжар-
нею і передпокою. В цьому році
приступають до будови таких до-
мів при Молочній вулиці, Токовій,
Артемівській, а крім того в районі
Лисої Гори, Основі і Москалівки
стануть 2-поверхові дома з помеш-
каннями з 2-ох кімнат, кухні, перед-
покою і спіжарні. Чотириповерхові
дома матимуть: дім при вул. Мо-
лочній 80 названих 3—4 кімнатних
мешкань; при Токовій так само, а
при Артемівській 90 таких самих
мешкань. Подібний 4-поверховий дім
почнуть будувати і на Сумському
базарі з 40 мешканцями. В цьому
році (лігом) збудують 1200 кімнат
пригожих до мешкання. Будова по-
чинається при кінці березня а має
закінчитися 1. листопада ц. р. Всі
дома будуть сушити штучно, щоби
з 1. листопада віддати їх до жит-
ку мешканцям. З того плану видно,
що до розбудови Харкова беруть-
ся дуже інтензивно.

Інтерв'ю сєн. Карпінського.

На засіданні сенату 25. III. сєн. Карпін-
ський (український кандидат) мотивував
внести внесення в справу арештування 16
людей у лугах „Лісовит“, він як спр-
двачевач заявлявав, що комітет коопе-
ративних курсів поручив йому комітет
засідати на курс дегафати, членів коміте-
таючої партії для кинути, антиці. Родо-
радік не був арештований о було членом
між 10 арештованих о було членом
одної партії „Зад. Україна“. Назата ухва-
лена внесення передати адм. комісії.

„Roma locuta, causa finita“?

Масю нову притоку до вітків Римська курія, Ідучи на зустріч безупинним проханням станіславського й перемиського владик, „затвердила“ примусовий і загальний celibat духовенства для обох цих дієцезій. Якими шляхами і якими способами дійшло до цього акту, важко ствердити. На всякий випадок сталося це „заднини дверми“, самовільно й самочинно, як з боку обох владик, так і з боку Риму. Не будемо далеко від дійсного ходу справи, коли вкажемо, що ця нова ласка сплила на нас крутими дорогами.

Владика, знаючи настрої і становище духовенства і вірних, не відважився на який диктаторський переворот, тільки покористувався єзуїтськими прийомами — відносно з такою: мета усього заборони! Нехтуючи публичну опінію, голос духовенства і народа, не рахуючись з нашими національно-своєрідними вимогами, керівники побудами власної амбіції, просікнуті елементами авергоси, а може й мстивости, владика звернувся до Риму, щоб благословення початку і в значній мірі драконськими засобами переведене діло. Очевидно римська курія не дала себе давати просити і „польський папа“ навівся обом владикам бажане благословення, яке вони зі свого боку під клятвою подали до відома своїм кондошам.

Питання celibatu є питанням церковної організації. Ця справа не має нічого спільного з догмами. І зовсім природно, що в такій справі голос повинні й мусять мати не лише безпосередні церковно-службовці, тим більше не їх наставники-єпископи, але весь народ, загальнотіло гр. католицької церкви. Тимчасом оба владика засвоїли собі диктаторські права в справі церковної організації, уважаючи церкву, а головною її організацію своєю виключною монополією. Знову ж, що торкається способів, прийоркованих в дійсності цієї завітної мрії всіх ворогів нашого народу, починаючи від тероризування молодих богословів і схиляння їх до celibatu, а кінчаючи його тихим й тайним введенням („під клятвою“) примусової безженности, — то вони не приносять лаврів нашим „реформаторам“. Не хочемо уживати досади висловів на означення цілої акції і поведінки „реформаторів“, та без сумніву це провад абсолютнізму і то дуже невідпущеної марки.

Акція станіславського й перемиського владик, увінчана „благословенням“, поширенням на крилошан („під клятвою“), є також висловом церковно-організаційної єдності галицької церковної провінції. Дієцезії, з огляду на абсолютистичні замашки їх керівників, не є вже складовими частинами галицької митрополії, тільки відірваними пашівками, якими поодинокі єпископи управляють по своїй владі, передаючи свої, окремі „реформи“. Правда, кожний єпископ намагався поширити свою юрисдикцію в даній дієцезії, але така „реформа“ не є висловом юрисдикції. Це безперечна провад індивідуального анархізму, прикметного нездириндіваним людям.

Запобігаючи „благословенню“ у „польського папи“ поза плеваних дитрополитів, оба єпископи поставили останнього в незвичайно прикрі становище перед римським центром. Так кожний посторонний глядач мусить прийти до висновку, що в нашій церковній організації щось поспувалося, що „ze dzieje się w państwie duchowym“, що вилучає і значення голови галицької церковної провінції, рівняється нулі, що його повяту підірвано єпископом з очей Риму, а — що важливіше — а очей народу. Тут уже не за „нову свободу“ „демократичного“

доцільності чи недоцільності, про його спасеність чи шкідливість, тільки про поширюваність анархії в церковному житті. Галицька церковна провінція з хвилею заведення примусового celibatu в обох дієцезіях перестала бути цілістю, а стала своєрідною шахівницею, чого так гаряче бажано собі наші противники, на якій натхнені „реформатори“ перевозять свої замисли, впровад і вступереч волі духовенства і народу.

Зайняв було би зазначувати, що введення celibatu стоїть в різкій суперечности з постановами берестейського собору (1596 р.), на підставі яких в основу життя нашого духовенства прийнято подружжій стан. Це основне право нашого духовенства і нашої церкви, арештоване на постанові фальорентійського собору (1439 р.), шатавдріли собори: замоський (1720 р.) і львівський (1831 р.) та папи: Бенедикт XIII. (1724 р.), Бенедикт XIV. (1743 і 1753 р.), Григорій XVI. (1841 р.) і Пій IX. (1856 р.).

Тепер це основне право нашої церкви з огляду на самоозлоє єпископів і римської курии належить до історії. Ми самі, се-ж, наші єпископи вважали чужі чинники способів підірвати основу гр. кат. церкви. Пам'ятаючи, як вже згадав, справу celibatu, тут масю класичний зразок отаманщини і руйнівництва в церковній ділянці. Чи це зміцнить нашу церкву, чи це підірветь нашу церковну організацію, чи дозведе нас погано і значиння в своїх і чужих, — тріа шонайменше сумнівається.

Сталося воно ad maiorem gloriam наших противників, сталося для більшого розпорощення наших сил, для завагування нової внутрішньої боротьби, нових змигів супротивних таборів і колотнечі, сталося в обох дієцезіях, найбільше загрожених з одного боку євангелізмом, а з другого латинізмом. Загально відомо, що євангеліський рух найбільше ширився в станіславській дієцезії, а латиністичний латинізм йде завойовницьким походом в перемиській дієцезії. І в такій хвилі наші єпископи на всі ті розсаджуючі заги гр. кат. церкву найшли універсальний лік в тайним і підступним введенні примусового celibatu. А значить це ні менше, ні більше, тільки те, що проти євангелізму й латинізму наші єпископи бажали вирядити до бою молодих, непрактичних, недосвідчених, позбавлених зв'язків і орієнтирів в громадянстві цілеслів, що рівняються озузурпаторам оборони акції. Але одночасно цей крок наших „реформаторів“ можна ще інтерпретувати й так, що ім загал не йде про оборону акцію перед сучасними хвилями, тільки — напавки — вони малочисельно може й безвильним оруддям в чужих мансгеліх руках на загубили нашої церкви і її організації. Факт лишається фактом, що наша церква і її організація є підірвана в самих основах саям владиками, що ця ситуація нашого життя є сильна облігана.

Чи з таким оборотом справи погодиться наша громадність, чи піддається постанові „Roma locuta, causa finita“ — не знаємо. Ми зі свого боку, хоч до глибини огриччя поведінкою і „реформами“ владик, хоч уважало їх насильством і самозволю, всегали перестерігаємо наше громадянство перед неоруддними кроками і їх наслідками. Нехай відповідальність за розвал церкви і ліквідацію унії беруть на себе всецільно „реформатори“, а не ми. Маючи чіт на увазі, закликаємо наше громадянство до спокійного і поважного розгляду цього актуального питання та перестерігаємо перед виданганням його на церковний план громадянського життя.

Де корінь лиха?

Одною з причин, що актуальні і енергійно поширювані у нас класичні ключі св. і до свого — нині немов би призабулися, немов би втратили свою силу й вагу — уважно обставимо, що від довгого часу на нього звертають за мало уваги в нашій пресі. З тим більшим поминанням слід поводитися починати до дискусії на цю тему, зацікавлений статтею п. В. Мудрого.

Закінчаючись над причинами затримки актуальності класичних „св. і до свого“ — уважало незайвим освітити з іншого боку деякі факти, сконстатовані шановним іншгородом.

Воно появля, що й між українськими ремісниками і купцями трапляються часом менше солідні одиниці. Із важко вимагати, щоб якесь нація, чи якийсь стан складався виключно зі св. і до свого. Того не було й не буде, а тому й Українці не можуть становити винятку. Однак, маючи у своїй жайгю до діла в людях різних країв і націй, переконаємося, що не солідних одиниць серед нашого ремісничого й купецького стану порівню очі не більше ніж у інших народів, а вже в порівнянні з життєвими й польськими ремісниками й купцями — то під оглядом солідности наші стоїть без порівняння вище. Це принають і самі поляки. І зацікавлено тільки упередження до своїх людей чи своїх інституцій спричиняє, що наші люди звертаються зі задоволенням до чужих ремісників, купують у чужих фірмах, гіршаних на дорожчезі, несподівано і г. п. ліх сгорали наших ремісників і купців переважно перероблені.

Взагалі можна зауважати, що чужі — хоча гірше — не раз більше імтонує нашим людям — навіть інтелігенції, як без порівняння краще — але своє. Так воно було давніше, так воно є чомусь і тепер.

А випадки, де українські інтелігенти на високих становищах і важним голосом та впливом — посидили свої діти замість до українських до польських шкіл, були на денному порядку. Мило того. Своєю часу і. Левіцький, гімназійний професор української мови сирогівив був як член перемиської повітової Риди заснування української гімназії в Перемисі, щоб таким чином проморгити собі дорогу до міністерства на референга у справах українського шкільництва... І за це з нашого боку не тільки не реговано гідно проги таких одиниць, що лихм прикладом причиною до нехтування свого рідного, — але, напавки, давано їм різні синекури, брано їх до проводу в українських товариствах, які вони вважали за дійну корову, — а навіть деяких з них роблено почесними членами різних українських товариств!... Ба й нині того роду тип, які я змалював у фейлетоні п. з. „Розмова з паном радником“ не є вимуданим, але — на превеликий жаль — дійсним.

Чи така поведінка може захопити ширший загаль до класичних „св. і до свого“? Із живий приклад має більший вплив чим найбільше красноріччя промова!...

ІІ. о. Мудрий стверджує, що наші інтелігентні громадяни не тільки самі не идуть до свого ремісника, „до він для них за доробку“ і „подекуда не солідні“, — але навіть наших „перестерігають перед своїм ремісництвом“. Це дійсно факт, бо й мен частішого дучалася чути такі „перестеріги“ зацікавлено від людей, які — даючи погано замовлення до чужих — не мали нагоди переконатися чи свої ремісники

*) З нагоди статті п. В. Мудрого під час загальної дискусії 30. і 31. березня 1926.

*) Діло № 201-223 з 10.11.26

ки солідні, чи ні. Однак, а в кождому поодинокому випадку поодиноким (заключаючи роботу у крамів, кушнірів, слюсарів, шевців, кафтанів і т. п.), порівнював з подібними роботами і цінами чужих ремісників і переконався, що ті наші ремісники, а якіх я мав до діла, були солідні, словні і дешеві, і коли, не зв'язуючи на неорганізований, самочинний бойкот наших ремісників великою частиною нашої інтелігенції, всеж такі наші ремісники живуть, а деж і на них мають доволі добре, переважно з чужого клієнтелу, що йде до них не з патріотизму, але тільки завдяки їх солідности й дешевості!

Подібно мається річ і з українським купецтвом. Щоб не бути голословним, — наведу один конкретний випадок, як українське громадянство „равно підтримує“ наш купецький стан. Два роки тому отворив д. Олексю склеп сложничих товарів при вул. Личаківській під давяюю місцявою фірмою „Szarneski“. Склеп, ведений дуже солідно і факхово, був заосмотрений в добрий товар та в конкренційні шни. Як довго львівська діляниця не зорієнтувалася, що власником склепу є Українець, так довго роїлося в склепі від покушів. Хоча напроги була „Naza“, то поляки купували у д. Олексю, бо і товар був ліпший і шни дешевші. Та довівалася „Організація Народова“ й ударила у дзвін тривоги, що „Гайдамаки“ захоплюють нові „піддурки“. Ішла широка агітація і поляки перестали купувати... А кілька тисяч Українців львівської ділянки волю купувати чужий гірший товар і за більші гроші, ніж підперги свого купця! — д. Олексю мусів склеп зашукати...

А кількож го і по кооперативах лучається, що дехто для ока аступити в члени і навіть заплатити пагу чи десятку, але коупе постійно в чужих. Оісля за тиждець чи місяць приходять до кооператива і питає: „А скільки там моя десятка заробила?“... Коментарі зайві.

У нас до того всього розвинені велика завість. Зависіть допомоги своїй людині — го один другого старіється „в ложі воля вголіти“. — Між тим у Жидів панує у відношенні до себе велика вироувальність і солідарність в почутті самопомочі і клічч: „св. і до свого“ та „один за всіх і всі за одного“ розвинені до найвищого степеня і є підставою їхньої моральної і матеріальної сили.

Ця велика ріжниця їхньої і нашого світогляду, взаємодносин і практичного постулування лежить не тільки в расовій ріжниці, але й у ріжній традиції і особливостях виховання.

І. Герасимович.
(Щодальніше буде.)

ГОРІСЬКІ ЛІКЕРИ
БАЧЕВСЬКОГО

Позитивний зїзд у Сокалі.

Свідає, 26. березня.

Ден 25. ц. м. відбувся в Сокалі Позитивний Народний Зїзд УНДО Являюся делегати 86 громад Сокальщини (загалом з сук. повітвом Бельжичим) 8 від окремих до своєю нерисутність. Незабавно пріємно було бачити численно заступників духовенства. Ці з радістю підкреслювали делегати „своє“. Народні зїзди відкриті в імени Імператорського комітету д-р О. Ріпенського. До президії зїзду обрано: о. декана Дорощацького з Ваня (голова), сел. Івана Пирого і сел. С. Грохадзю (заступники голови). Секретарями Матвія з Володимиром. Реферували делегати Центрального Комітету Українського Національно-Демократичного Об'єднання М. Струтинський (про ідеологію Об'єднання) і о. Целевський (про організацію). Дискусію започатковано одностайно уважало внеску д-ра Ріпенського: „О. Франк делегати вирішувати справу позитивного організації зїзду на платформі Об'єднання, яка обіймає 923 делегати делегати Сокальщини“.